

Donato Altomare
Jako had, který si hryže ocas
(ikarie 1995/12)

Srdce společnosti Metal Inc. tepalo plným životem jako vždy, s chaotickou energií, ale efektivně. Přesto dnes něco nehrálo. Znepokojené tváře zaměstnanců a jejich strnulé pohyby... Všichni jako by čekali něco nepříjemného, snad nějakou důkladnou kontrolu...

Olsen tomu nerozuměl. Možná je to falešný dojem, možná se dal ovlivnit fámami o pochybné prosperitě téhle společnosti. Rychle prošel dlouhou chodbou, po jejíchž stranách zely otevřené vchody do místností plných stenotypistek, a stanul před lesklým stolem, za nímž seděla žena středních let a chmurně ho pozorovala.

„Jsem major Dan Olsen,“ představil se, „mám schůzku s doktorem Fujimem.“

Žena si viditelně oddychla. „Ano, major Olsen z Hvězdného sboru. Pojdte, prosím, jste očekáván.“ Vstala, zaklepala na postranní dveře a aniž počkala na vyzvání, otevřela. Beze slova pak za Olsenem zavřela.

„Vítejte, majore.“

Doktor Fujimo, největší akcionář a prezident společnosti Metal Inc., byl přímo protikladem japonského typu. Vysoký, statný muž hranaté tváře. Jen barvu pletí a oči zdědil po dávných předcích. Široce se usmál, vstal a s napřaženou pravicí šel hostu vstříc.

Olsen mu stiskl ruku a usadil se do křesla pro hosty.

„Můj čas je drahocenným a jistě i váš,“ začal Fujimo, „proto si dovolím přeskočit úvody. Patrně jste slyšel, že moje společnost je v nesnázích. Od té doby, co naše loď-laboratoř zůstala na Cereře, mnozí přestávají důvěřovat našim akcím. Celý náš výrobní cyklus závisí výhradně na té lodi, která vyhledávala asteroidy bohaté na minerály a přesouvala je do volného kosmu, kde se dají snadno zpracovávat. Ztráta tohoto malého technického zázraku ochromila naši činnost. Loď znovu postavit, to by trvalo aspoň tři roky, když už pomineme astronomické výdaje.“

„Ztroskotala?“ zeptal se Olsen.

„Ne. A to je na celé věci nejzáhadnější. Pár minut po přistání se pilot přestal ozývat. Od té doby uplynulo dvacet dní. Loď je závislá na orbitální stanici a vzduch a potraviny má nejdéle na dva týdny. Pilot už tedy nežije. K Cereře se mezitím žádná jiná loď ani nepřiblížila, stanice tu zónu nepřetržitě sleduje. Ostatně nemyslím, že by se jen tak někdo dokázal pohybovat mezi asteroidy.“

„Řekl jste, že je to nejzáhadnější. Jsou tu tedy i jiné záhady?“

„Jsou. Ale jiného druhu. Mnoho malých akcionářů teď chce své akcie prodat a my je buď musíme koupit, nebo vyhlásit bankrot, přestože

bychom, při našich zásobách, byli schopni situaci zvládnout. Ano, snadno bychom ji zvládli, kdyby... Kdyby se nevyskytl nikdo, kdo by je koupil za vyšší ceny, než je jejich hodnota, to jest za ceny pro nás nepřijatelné.

Existuje jakási stínová společnost, která vznikla ze dne na den a o níž nikdo neví nic jiného, než že disponuje spoustou peněz. Jednapadesáti procentní balík akcií je naštěstí v mých rukou a já ho za žádnou cenu neprodám. Situace mě ale značně znepokojuje. Napijete se?“

„Díky.“ Olsen zavrtěl hlavou, alkohol neměl rád. „Chápu vaše znepokojení. Nechápu však, čím vám mohu být užitečný. Jsem důstojník Hvězdního sboru a...“

„... a zacvičujete nováčky kosmické policejní služby. Ano, vím to a promiňte, že jsem vás přerušil. Zoufale hledám někoho, kdo je zvyklý na pobyt v kosmu a dokáže se pohybovat mezi planetkami. Kdysi se předpokládalo, že se celé lidstvo přesune do kosmu, a to byla chyba. Jako... jako kdyby se v době bratří Wrightů bylo předpokládalo, že se všichni lidé stanou letci. Ale dnes je jasné, že vesmír zůstane otevřen jenom velmi schopným specialistům. Takovým, jako jste vy.“ Chvíli majora mlčky pozoroval. „Na nátlak několika mých přátel vám náčelník sboru podepsal zvláštní dovolenou na neomezenou dobu.“ Fujimo se opět odmlčel, pak dodal s úsměvem: „V bance Měsíčního města je pro vás uloženo dvě stě tisíc dolarů ve zlatě, samozřejmě do té sumy nejsou započítány výlohy.“

Olsen hvízdal. „Kterou planetu mám za ty peníze propátrat?“

„Žádnou, příteli, žádnou. Jen si musíte udělat krátký výlet do kosmu.“

„Kam?“

„Na Ceres.“

Mateřská loď ho propustila asi dvacet tisíc kilometrů od pásma asteroidů. Proplést se mezi nimi, to už byla jeho věc. V dálce jiskřila největší z planetek, Ceres, a svým perlovým leskem připomínala měsíc v bezmračné noci.

Dan Olsen měl k dispozici několik hodin, ale doufal, že to zvládne dřív, pokud se mu ovšem podaří proplést se až k Cereře. Pilotů, kteří byli schopni v pásmu manévrovat, nebylo víc než tři nebo čtyři a Dan si toho byl vědom. Toulavých balvanů tu bylo nespočet a skoro všechny se pohybovaly nepravidelně.

Rychlou obhlídkou se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Do 'horké' zóny se dostane asi za sedmdesát minut; má dost času, aby si zopakoval, jak to bylo s pilotem lodi-laboratoře.

Společnost Metal Inc. potkalo před lety dvojí štěstí. Možnost zkonstruovat létající laboratoř pro pátrání po kovech mezi planetkami. A

získání jediného pilota na světě, který se v nebezpečném pásmu dokázal s lodí pohybovat. Mnozí se pokoušeli o průlet pásmem asteroidů, ale nikdo se nevrátil. Jen Carlos Robodero.

Fujimo ho štědře platil. Pozemské přírodní zdroje už byly téměř vyčerpány, ale Fujimova společnost měla díky Roboderovi stále dostatek kovů. Nebo spíš nadbytek.

Až jednou Robodero přistál na Cereře. . .

Olsen si vzpomněl na nahrávku, kterou vyslechl ve Fujimově kanceláři. Zachycovala pilotovu situaci po přistání.

„Je... je tu něco divného. Všude kolem. Něco těžkého, skoro hmatatelného...” (Výboj. Registrace rozhovoru měla poruchy.)

„Myslíš, že je tam nebezpečno?“ To byl Fujimův hlas ze Země.

„Nevím. Od chvíle, kdy jsem vystoupil, cítím něco jako... jako volání. Pro všechno na světě!“

„Co se děje?“

„Vidím záři. Velmi jasnou záři... Tam dál, mezi šedými skalami.“

„Neriskuj!“ Fujimův hlas zněl znepokojeně. „Prozkoumej to nějakým přístrojem.“

„Nemyslím, že to bude nutné.“ (Výboj.)

„Nechal jsem ti volnou ruku, ale teď musím zasáhnout. Jsi příliš důležitý, než abych ti dovolil zbytečně riskovat.“

Zdálo se, že Carlos neslyší. Ozval se až po chvíli. „Je to krystal. Nádherný krystal. Nikdy jsem neviděl tak velký. Tak... čistý. Ne, to není možné! Ano! Zázrak. O kus dál vidím další, musí jich tu být spousta. Aspoň jeden si vezmu, musím se té krásy dotknout.“

„Zadrž! Je to šílenství!“

„Ne, jistě není nebezpečný. (Výboj.) Cítím to. A já se málokdy mýlím.“

Bylo slyšet vzdech. „Carlosi! Ozvi se! Je všechno v pořádku?“

„Ano, asi ano. (Výboj.) Je to opravdu neobyčejný kus. Jako by se chvěl. A zní, slabounce zní... Připomíná mi... (Výboj.) Co mi jen připomíná? Snad hudbu, kterou jsem slyšel, na Zemi, když jsem byl naposled doma...”

„Mluv dál!“

Ticho.

„Co je, Carlosi? Odpověz!“

Opět nic.

„Všechny pokusy byly marné,“ řekl Fujimo Olsenovi a vypnul přístroj. „Carlos zůstal nahoře... a s ním ta drahocenná loď. V jediném okamžiku jsem ztratil nejlepšího pilota a nejlepší loď světa. Potřebuju je, pilota i loď. Chci je zpátky! A také nějaké vysvětlení chci. Nemusí být docela logické, ale musí být věrohodné.“

Lidí schopných doletět na Ceres je sotva tolik, co prstů na jedné ruce. Vy jste jeden z nich, majore. Leťte na Ceres! Sestupte tam s modulem a pak ho nechte na planetce. Ale přivezte mi loď! Aspoň loď," opakoval.

„Nejsem cynik. Ale práce tisíců lidí závisí na mé společnosti, na Metalu Inc. A Metal závisí na té lodi. Přivezte ji a dvě stě tisíc dolarů ve zlatě je vašich.“

Ze vzpomínání vytrhl Olsena bzučák. Byl ve žluté zóně a za okamžik měl vletět do červené, do horké zóny. A tam bylo zapotřebí veškerého jeho pilotního umění.

Bylo to obtížnější, než předvídal. Několikrát už začal pochybovat, ale s malou dávkou štěstí a s velkou dávkou obratnosti nakonec dokázal proletět. Přijala ho osamocená, šedošedá Ceres.

Přistál vedle lodi-laboratoře, zkontroloval motory a sestoupil do prachu planetky.

Přechodová komora lodi byla otevřena, Carlos tedy vyšel ven a nevrátil se. Špatné znamení.

Olsen se rozhlédl. Jeho pohled přitáhlo jiskření, něco svítilo v prachu. Krystal. Překrásný zářící krystal; jako by čekal, jako by se vlídně nabízel...

Ne, není radno se ho dotknout. Je nebezpečný. Souvisí s Carlosovým zmizením. Nahraný rozhovor skončil ve chvíli, kdy vzal Carlos tuhle vábivou věc do ruky. Chudák Carlos, jistě leží mrtev někde opodál.

Major se už už vydal mrtvého hledat, když si všiml stop. Z otvoru přechodové komory vycházely dvojí stopy. Jako by pilot dvakrát vyšel, ale ani jednou se nevrátil. Nebo jako by vyšli dva lidé...

Dva? Nesmysl. V lodi je místo jen pro jednoho. Stopy se zdají pokračovat souběžně...

Olsen po nich došel až k malému výklenku ve skále. Podobných výklenků bylo všude plno, v každém jiskřil krystal; jen tenhle výklenek byl prázdný. Nejspíš ho odtud Carlos vzal... Ale kam se s ním vydal? Jedny stopy zde končily a to bylo velmi divné. Kdyby měl vznášedlo, nebyly by tu žádné stopy.

Druhá linka stop odbočovala doleva a Olsen se rozhodl ji sledovat. Vtom spíš ucítil než zahlédl nějaký pohyb. Rychle se otočil a ve zlomku vteřiny viděl astronauta, jak se rozplývá v nic. Nebo se mu jen zdálo, že ho vidí? Mohla to být halucinace...

I druhé stopy se po chvíli ztratily a Olsen pak dlouho marně bloudil mezi skalisky a po pláních. Nebylo tu nic živého, celá Ceres byla úplně pustá. I přístroje to prokázaly.

A přesto viděl něco... Nebo spíš někoho... Pokud to nebyl jeho vlastní odraz na hladké stěně skály. Nebylo přece možné odejít odtud bez dopravního prostředku. Leda se rozplynout v kosmu.

Olsen byl spíš zmaten než unaven. Aby se uklidnil, rozhodl se předpokládat, že viděl přelud. Jeho hlavním úkolem bylo přivést loď, s Carlosem nebo bez něho, a tak do ní vstoupil.

V přechodové komoře vyčkal, až se naplní vzduchem, pak si svlékl kombinézu a uložil ji do příslušné schránky. Do prázdné schránky. Carlosova kombinéza tam samozřejmě nebyla, ale neměla tam chybět aspoň jedna rezervní. Jeden člověk přece nemohl odejít v obou. Ledaže... Ledaže přece jen vyšli dva lidé.

Nedávalo to smysl. Olsen mávl rukou a šel zkontrolovat řídicí kabinu. Rádiový přenos byl dosud zapnut po posledním hovoru, jistě je to otevřený most mezi lodí a Fujimovou pracovnou. Stačí promluvit?

„Halo, slyšíte mě? Volá Olsen. Z planetky Ceres.“

„Slyším.“ Zdálo se, že Fujimo čekal na zavolání. „Všechno v pořádku?“

„Se mnou ano. Jen musím ještě prohlédnout loď.“

„A Carlos?“

„Žádná stopa. Vlastně jich je tu víc, než by mělo být.“

„Víc? Hm... Poslyšte, hledal jste Robodera i venku?“

„Samozřejmě.“ Olsen nedokázal ztlumit lehkou ironii v hlase.

„Takže se vracíte s lodí...“

„Jen co se ujistím, že je celá v pořádku, letím.“

„Dobře. Ale... opatrně!“

Olsen neodpověděl, ale nechal rádio zapnuté. Vydal se do skladu nástrojů. Našel ho v pořádku a v pořádku byl i nákladový prostor, ložnice a - aspoň na pohled - laboratoř a kuchyňka. Podle spotřebovaných zásob bylo zřejmé, že Carlos zůstal v lodi jen velmi krátkou dobu.

Ještě lednici...

Sotva ji otevřel, vyvalilo se z ní něco těžkého v igelitovém pytli. Ve tváři to mělo děsivý škleb.

Fujimo upíral na Olsena zachmuřený pohled.

„Seřadme si fakta. Hledáte Robodera, venku není a potvrzují to i přístroje, pak zhlédnete astronauta mizejícího mezi skalami a rozplývajícího se v nic, ale nato najdete jeho mrtvolu v lednici, dokonce zabalenou v igelitu. Vzal jste v úvahu možnost sebevraždy?“

Dan Olsen byl dobře vychovaný muž, a tak se nezasmál, ale řekl klidně: „Nejdřív se zastřelí, pak se zabalí do igelitu a usadí se v lednici? Ne. V lodi musel být ještě někdo kromě Robodera. Nebo ho očekával na planetce. Já vím, že jsou to absurdní hypotézy, ale nic jiného mě nenapadá. Kdo to byl, proč to udělal, jak se mu podařilo zmizet... Je tu

zkrátka kupa otázek, na které není odpověď. Jen jedno je jisté. Kdyby se podařilo najít vraha, všechno by hned bylo jasné.“

Fujimo kývl: „Souhlasím. A možná vám mohu dát tip. Carlosova smrt by byla těžkou ranou pro Metal. Říkám 'by byla', protože ji musíme udržet v tajnosti. Spoléhám na vaši mlčenlivost.“ Zadíval se Olsenovi do očí. „Majore, hodilo by se vám dalších sto tisíc dolarů ve zlatě?“

„Mám pátrat?“

„Ano, pátrat. Zjistit, zda za tou vraždou není ten prokletý zájemce o koupi akcií. Pátrejte, ale diskrétně. Odpusťte, že se opakuji, ale nikdo se nesmí dovědět, že Carlos nežije. Malí vlastníci akcií by je velmi rychle prodali... V takových případech je pochybnost lepší než jistota.“

„Jistě.“ Dan Olsen se zamyslel. „Jsem si jist,“ řekl pak, „že v celém případě je nejdůležitější ten krystal. Měl by se prozkoumat. Co asi znamenal pro Carlose, že ho i po smrti tak silně tiskl k hrudi?“

„Možná máte pravdu, ale prozatím nechci, aby se krystalu někdo dotkl. Kdo ví, jaké je v něm nebezpečí. A teď, co uděláte nejdřív?“

Olsen pokrčil rameny. „Asi navštívím jednu vdovu, která dosud neví, že je vdovou.“

„Vlastně bych rád věděl jen jedno, paní Roboderová, a to, zda se váš manžel, než odletěl na Ceres, choval normálně, jako vždycky.“

Paní Roboderová se zdála zmatena. Olsen jí zamlčel manželovu smrt a cítil se trochu jako podvodník. Útěchou mu bylo jen to, že se tak snáze odhalí vrah. Žena mlčela, zahleděna do nějakého vzdáleného bodu, jako by v duchu sledovala své neuskutečněné sny. Když pak promluvila, zněl její hlas jakoby z dálky.

„Ničeho nenormálního jsem si nevšimla. Když byl posledně doma, všechno bylo jako vždycky. Byl rád, že je tady, že je se mnou. Ne, nic zvláštního jsem nepozorovala.“

„Měl přátele? Nebo snad... hrál hazardní hry? Nebo... Odpusťte mi tu otázku, možná jste spolu nevycházeli dobře?“ Báł se, že ji zranil, její hezká tvář na chvíli pobledla.

„Můžete mi věřit, a nemusíte. Ale byli jsme spolu šťastni. Ano, hrával s přáteli karty. Ale o málo. Když už prohrál, bylo to nejvýš pár dolarů. A neměl nepřátele. Žil jen pro mě a pro svou práci. Byl okouzlen vesmírem a měl k němu hlubokou úctu. Často říkal: Jednou tam objevím něco fantastického. Věřil si. Věřil ve své schopnosti, ve svůj šťastný osud.“

„Děkuji.“ Dan Olsen vstal. „Je mi líto, že jsem vás obtěžoval. A... kdybyste si přece jen vzpomněla na něco neobyčejného...“

Zavrtěla hlavou. „Nejspíš ne. Pokud... Pokud se nedá pokládat za neobyčejné, co se přihodilo před několika měsíci, na mé narozeniny.“

„Co to bylo?“

„Taková hloupost.“

Žena se usmála a Dan se znovu posadil.

„Právě jsem doprala a začala chystat oběd. Carlos šel do sklepa, měl tam něco na práci, už nevím co. Než odešel, pustil gramofon a kuchyň zaplavila líbezná hudba, to byla deska k mým narozeninám. Potom. . . „Zaváhala.

„Potom?“

„Potom jsem ho viděla v zahradě. Zdálo se mi to nemožné. Jediné dveře do sklepa vedou z kuchyně a já jsem se ani na chvíli nevzdálila od sporáku. Musel mi tiše proklouznout za zády. Ani dnes nechápu, jak dokázal projít tak blízko mě, aniž jsem ho zpozorovala.“

Dan opět vstal, trochu zklamán. „Je-li to všechno, už vás nebudu zdržovat.“

„Ano, to je všechno. Vzpomínám si, že když se ze zahrady podíval oknem do kuchyně a uviděl mě, vykulil oči, jako kdyby spatřil přízrak. Je až neuvěřitelné, že se uměl zatvářit tak překvapeně.“

Pomalu kráčeli ke dveřím. Žena dodala jakoby jen pro sebe: „Byl to opravdu velký šprýmař. Možná i za tím jeho zmizením je nějaký žert. Tím bláznivým nápadem mě tehdy opravdu rozesmál.“

Dan se zastavil. „Jakým nápadem, paní Roboderová?“

Zasmála se. „Že se šel projít po zahradě v astronautické kombinéze.“

„Když jste mě žádal o let na Ceres, zmínil jste se, že jen několik málo pilotů je tam schopno letět. Předpokládám, že víte, kteří to jsou.“

Fujimo kývl. „Ani si to nemusíte zapisovat. Je vás pět. Totiž bylo vás pět. Odečteme-li Carlose a vás, zbývá Alberto Mansi, William Rodstock a Karpai Mom, Rus kavkazského původu. Rodstock a Mom pracují na vnějších planetách, příliš daleko, než aby mohli mít nějakou účast v naší záležitosti. A o Mansim nejsou zprávy už aspoň rok.“

„Víte o něm něco přesnějšího?“

„Není toho moc. Byl důstojníkem italské armády. Když byla rozpuštěna, hledal práci u nás. Měli jsme jen jednu loď a výborného pilota. Požádal jsem ho o adresu, pro případ, že budu potřebovat druhého pilota. Nic z toho nebylo. Víte, zdá se to neuvěřitelné, ale člověk jeho kvalit nemá mnoho možností. Někdy čas dělal šoféra ve školních a turistických letadlech. Pak nechal školáky i turisty a zmizel někde v Novém Římě.“

„Mohla by to být stopa.“

„K řešení Carlosovy smrti? Sotva. Ale když myslíte...“

„Rád bych viděl také seznam všech propuštěných zaměstnanců Metalu. Od jeho vzniku.“

S náznakem úsměvu otevřel Fujimo zásuvku psacího stolu a podal Olsenovi popsání list. „Myslí jsem na to. Tady je.“

V té chvíli zazvonil telefon a Fujimo zvedl sluchátko.

„Ano, jsem to já. Fujimo osobně.“ Poslouchal a jeho tvář temněla. „Poslyšte, vyřídíte svému klientovi, že moje odpověď zůstává NE. Absolutně a definitivně ne. Svůj balík akcií neprodám, ať nabízí jakoukoliv cenu.“ - „Ne, nezajímá mě, zůstanu-li prezidentem.“ - „Ne, nerozmyslím si to.“ Třískl sluchátkem a stiskl zuby.

„Znovu ten mizera,“ řekl. Bylo vidět, jak násilím potlačuje zlost. „Tohle je ale můj problém. Vy myslete na Ceres.“

Nový Řím, to byla nesmírně rozlehlá metropole. Předváděla svou krásu, trochu podvodnou, lesklými mrakodrapy a obrovskými bloky z průhledného plastiku, v nichž byly konzervovány antické památky. Naštěstí to kdysi někoho napadlo, jinak by se do našich dnů nedochovaly.

Hledat někoho bez náležitého vodítka, to se rovnalo celoživotnímu bloudění ulicemi. Neúspěšnému bloudění. Dan Olsen měl však adresu, a tak téměř bez hledání ulici našel. Přeběhl pohledem dlouhou řadu oken, která se táhla po fasádě budovy, a vešel. Pěťadvacáté patro, byt číslo 37. Stanul přede dveřmi, za nimiž se ozýval neurčitý hluk. Zvonek nefungoval, na klepání nikdo nereagoval. Strčil do dveří a ty se otevřely.

Vstoupil. Obklopila ho hudba, cinkání skleniček, změť hlasů a barev, smích a výkřiky. Bylo tam mnoho lidí, ale nikdo si nevšiml jeho příchodu. Dan pokrčil rameny a přistoupil k dlouhému stolu, na němž byla lákavá výstava lahůdek všeho druhu. Láhve poloprázdné, ale podnosy plné. Drze si vzal několik chlebíčků s ruským kaviárem, jistě pravým; chutnaly výborně. Naproti tomu gutó z Venuše byla určitě imitace, nestálo za nic. Ušklíbl se a polovinu odhodil do koše na tácky.

„Gutó vám nechutná?“

Zvedl oči. Hezká žena, asi třicetiletá, ho pozorovala napůl ironicky, napůl znechuceně. Měla na sobě lesklé šaty, které s každým pohybem měnily barvu. Poněkud vyšla z módy.

„Má chuť jako papír. Možná ho měl kuchař příliš dlouho ve chladničce.“

„Kdo jste?“ Její hlas zněl tvrdě. „Nevzpomínám si, že bych vás byla pozvala. Novinář? Chystáte se napsat reportáž?“

„Och ne! Můj dědeček byl vynikající novinář, a také všichni ostatní moji předkové, ale já jsem porušil tradici. Jmenuji se Dan Olsen a jsem majorem Hvězdného sboru.“

Lehce zbledla. Prsty objala sklenici a stiskla ji, až jí zbělely klouby. Pak se násilně usmála a její hlas ztratil všechnu tvrdost:

„Je mi líto, že jsem k vám byla tak strohá, ale chápejte, tohle je slavnost jen pro nejbližší přátele... a je tu pár osobností, které si přejí zůstat v anonymitě.“

„Ode mě se nemusíte ničeho obávat. Klepal jsem, ale nikdo neotevřel. Pak jsem zjistil, že dveře nejsou zavřeny...“

„Zamknu je. Jen... Neřekl jste mi důvod své nečekané návštěvy.“ Snažila se o laskavý tón, ale její pohled nezměkl.

„Nic, co by vám mohlo dělat starosti. Hledám Alberta Mansiho a tohle je jeho poslední adresa, jak jsem zjistil. „

Ženiny oči se rozšířily. Nervózní tik jí zvedl jeden ústní koutek. Bylo vidět, jakou námahu musí vynaložit, aby ve tváři udržela úsměv.

„Alberto? Ale ten už tu nebydlí.“

„Znáte ho?“

„Cože? Já... Jistě. Vlastně ani ne.“ Marně se snažila tvářit se lhostejně. „Přenechal mi tenhle byt. Do nájmu.“

Nějaký muž šel kolem a políbil ji za krk. Ani si toho nevšimla.

„Dal vám svou novou adresu?“

„Ne,“ řekla spěšně, „ne. Podepsal nájemní smlouvu a odešel.“

Olsen se zatvářil pochybovačně. „Přece mu někam posíláte nájemné?“

„Zaplatila jsem na čtyři měsíce dopředu a ty ještě neuplynuly. Mansi řekl, že se pak ozve a vyzvedne další nájemné.“

„Škoda. Nu, už jsem vás dost obtěžoval.“

„Chcete-li tu zůstat, zůstaňte.“

„Díky, ale nemohu. Jen bych vás požádal o laskavost. Až se Mansi ozve, ať mi zavolá.“ Podal jí navštívenku. „Byl bych vám velmi vděčný.“

Vzala kartičku. Měla dlouhé štíhlé ruce a prsty navlečený do večerních náprstků. „Nezapomenu,“ řekla.

„Děkuji vám. Jsem rád, že jsem vás poznal, a doufám, že se ještě někdy setkáme.“

Mlčky ho doprovodila ke dveřím.

„Pamatujte si, že gutó nepatří do chladničky. Chladem se zkazí.“ Vyšel na chodbu. Slyšel, jak se za ním zabouchly dveře a v zámku se otočil klíč.

Žena po chvíli znovu otevřela, a když se přesvědčila, že Dan odešel, zamkla a pospíchala do ložnice. Tam nebyli hosté. Na videofonu stiskla knoflík absolutní přednosti a vytukala číslo.

Na obrazovce se ihned objevila mužská tvář.

„Mirtho. Co se děje?“

Zašeptala: „Jsme ztraceni. Hledá tě major Hvězdného sboru.“

Dan se usadil ke stolku u okna v baru naproti. Ta žena něco skrývá, i slepý by si toho musel všimnout. Jistě udělá nějaký chybný krok. Je to jen otázka času a mé trpělivosti. Přivolal videofonního robota, do břišního otvoru mu vsunul pět dolarů a vytukal číslo Marsu.

Po chvíli se na obrazovce ukázal holohlavý muž. Zamračil se. „Kdo volá? Co chcete?“

Olsen jako by nevnímal podrážděný tón volaného. „Je tam doktor Julius Fao?“ zeptal se uctivě.

„To jsem já! Co mi chcete?“ Malá očka mžikala. Ústa vypadala jako bez rtů.

„Potřebuji si s vámi pohovořit. Kdy vás mohu navštívit?“

„Na Marsu?“

„Na Marsu.“

„To musíte mít extra důležitý důvod. Kdo vám dal mé číslo?“

Dan usoudil, že není třeba uchylovat se ke lži. Vedle obrazovky na hrudi robota ukazovaly hodiny, kolik sekund má ještě k dispozici pro hovor. Čas už téměř vypršel. Dan vsunul do břišního otvoru dalších pět dolarů. Hrome, myslel si, tenhle hovor se pěkně prodraží.

„Fujimo,“ řekl.

„Ten bastard!“ V hlase z Marsu bylo slyšet vztek.

„Je v nesnázích a doufá, že byste mu něco mohl vysvětlit.“

„Jinými slovy, jsem podezřelý,“ zachechtal se Fao. „Vlastně se tak docela nemýlí, když mě z něčeho podezírá.“

„Má problém s jedním... „

„Vím, vím. Asteroid Inc. chce získat jeho balík akcií. A on ho nemíní pustit.“

Dalších pět dolarů.

„Zdá se, že jste dobře informován.“

„Sleduji události.“ Tvář zářila spokojeností. „Přiletíte-li sem ke mně, dovíte se pár velmi zajímavých věcíček.“

Vtom Olsen zahlédl ženu, jak vychází na ulici. Rychle ukončil hovor.

„Kdy vás mohu navštívit?“

„Kdy chcete. Jsem tu pořád.“

„Výborně. Brzy na shledanou.“ Zavěsil a vyběhl z baru za měnivými šaty.

Někoho sledovat, to je v megapoli snadné i nesnadné. Snadné, protože mezi stovkami chodců je skoro nemožné být nápadný, a nesnadné, protože to platí i naopak a je zapotřebí výjimečného pozorovacího umu, aby se sledovaný neztratil v davu nebo v dopravním prostředku.

Žena šla pěšky, neměla tedy před sebou dalekou cestu. Několikrát zabočila a pak zůstala stát před kostelem, který už dávno nesloužil svému účelu. Byl starý, ale ne dost starý na to, aby se vyplatilo nákladně ho renovovat jako památku, a tak tu byl docela opuštěný.

Žena se rozhlédla. Dotkla se Dana pohledem, ale přešla ho bez povšimnutí. Zabušila na dveře jakéhosi přístavku. Dveře se po chvíli otevřely a žena zmizela uvnitř.

Olsen se pomalu a opatrně přiblížil. Odhadl pevnost dveří, zřejmě zamčených, a uvažoval, nebylo-li by rozumnější nechat zatím tuhle stopu plavat a vypravit se na Mars. Jenže tohle mohla být dobrá stopa... Ne, nemůže ji zahodit, když už je tak blízko. Čemu? To se uvidí.

Přístavek měl dole okénko, napůl pod úrovní chodníku. Pootevřeně. Nohou je rozevřel dokořán, usedl na dlažbu a strčil do něho nohy. Skupinka žen se zastavila a pohoršené ho pozorovala. Usmál se na ně: „To se stává, když si člověk zapomene klíč.“ A seskočil dovnitř.

Chabý přísvit, který sem padal z okénka, stačil k orientaci. Byla to dost velká místnost bez nábytku. Začal ji obcházet podle stěn, aby našel dveře.

„Proč jste mě sledoval?“ ozvalo se za ním.

Rychle se otočil. Žena stála ve stinném koutu pod okénkem.

„Já ne...“ Větu nedokončil. Silná rána do týlu mu vyvolala jiskření před očima, pak tmu v mozku. Upadl. Omdlel.

„Tohle byl od tebe holý nerozum,“ vztekal se Mansi. „Neříkal jsem ti, abys za mnou v žádném případě nechodila?“

„Ale... já jsem se bála. Něco jsem přece musela udělat.“

„A udělalas to vůbec nejhorší. Naštěstí jsem předpokládal, že tě bude sledovat.“

„Co teď?“ zeptala se bázlivě.

Muž potřásl hlavou. „Nemáme na vybranou. Musí zmizet. Hned teď. A navždycky.“

Mirtha si zakryla dlaněmi ústa ve snaze zabránit výkřiku, který se jí dral z hrdla.

„Co s ním chceš dělat? Aspoň deset lidí ho u mě vidělo. Nemůžeme ho zabít. Policie by nás brzy našla. V noci ho odneseme za město a necháme ho tam...“

„Ne. Jestliže mě hledá, nepoleví, dokud mě nedostane. Znáám tenhle typ. Je to příliš velké riziko. A pak... Nemám v úmyslu ho zabít. Jen ho zneškodním.“ Ukázal na poklop v podlaze. „Otevři to.“

„Ne, tohle ne!“ protestovala. „To je příliš... strašné.“

„Otevři poklop a přestaň fňukat jako holčička.“

Všecka se třásla, ale poslechla.

Alberto Mansi zvedl Olsena a přitáhl ho nad otvor v podlaze. Vecpal mu tam nohy, pak ho pustil. Když se ozval dutý úder, přirazil poklop a utáhl ho dvojitou ocelovou tyčí.

„Odtamtud se ještě nikdo nevrátil,“ řekl.

Dana probudil silný otřes. Kolem byla tma, jen někde v dálce se chvělo slabé světýlko.

Blízko něho se mihlo něco temnějšího než tma. Něco páchnoucího, co mu zvedlo žaludek. Znovu pocítil otřes, silnější než prve, a jak si jeho

oči přivýkaly tmě, spatřil nad sebou ruku. Ruku s drápy. A pak černou postavu, která se nad ním skláněla. Dvě nenávistné žluté oči a ústa plná špičatých zubů, nelidská tvář. Vyceněné zuby se blížily k jeho krku...

Zachránil se téměř zázrakem. Hlava mu třesla a nebyl si jist, udrželi rovnováhu. Podařilo se mu však překulit se a nahmátnout pistoli. Nevzpomínal si, co se s ním stalo a proč je v tomhle sklepení, ale jedna věc byla jistá; dostal se do maléru. A zvyk nosit v podpaží plochou zbraň se ukázal jako prozíravý. Nikdo si jí nemohl všimnout, každému se musel zdát neozbrojen.

Ta zrůda padla nosem na tvrdou podlahu a začala skučet a drápy škrábat kámen. Olsen vystřelil.

Vyšlehl tenounký paprsek, zbraň tedy byla seřízena na minimum. Avšak stačilo to. Paprsek proletěl hlavou stvůry a ta znehybněla.

Teprve teď si ji Dan mohl prohlédnout. Nikdy neviděl nic tak příšerného, nebyl to ani člověk ani zvíře.

Kam jsem se to dostal?

Zvedl se na kolena a zkoumal své okolí. Ano, je to tak, pomyslel si, jsem ve stoce. V prastaré betonové stoce. Opravdu tedy Římu slouží ještě i tyhle stoky, prý pevnější než ty moderní... Nikdy bych tomu nebyl věřil, a tím méně báhorkám o příšerách, které v těch stokách žijí, o nepřírozených křížencích kdovíjakých nešťastných tvorů.

Jedno ovšem věděl: Do stok se vyléval chemický odpad, házel se tam použitý zdravotnický materiál a také odložená zvířata, často exotická... A občas tam hledali úkryt i lidé prchající před policií, snad i před bídou... Otřásl se. To, co právě zabil, bylo dokladem děsivé skutečnosti.

Zvedl hlavu. Šikmo nad ním byl poklop. Nedosažitelný. Po hladkých stěnách a stropním oblouku se nedalo šplhat. Vedle něho něco šplouchlo, ohlédl se. Kanál. Teprve teď si uvědomil zápach špinavé, zahnívající vody. Znovu se otřásl. Musí se odtud dostat co nejdřív. Ale jak?

Ihned škrtl možnost jít po proudu. Stoka se tak sice bude rozšiřovat, ale poklopy budou stále nedostupnější. A kanál nakonec vyústí do čističky. Ne na povrch.

Takže proti proudu. A bez odbočování do přítokových ramen. A rychle, jak to jen půjde. Aspoň že oči si zvykly, teď už nebyla tma, jen šero.

„Svleč se. Dej sem všechno, co máš, a my tě necháme žít.“

Kolem Dana stály tři zchátralé postavy. Jedna snad byla žena, ale nebyl by na to přísahal. A nemluvili univerzálním jazykem. Dan jim nerozuměl, i když chápal, co asi chtějí. Hrozivě kolem něho šermovali podivnými zbraněmi vyrobenými ze špičatých tyčí a velkých rezavých čepelí.

„Co chcete?“ zeptal se esperantem, ale teď zas oni nerozměli.

„Všechno sem!“ opakoval druhý italsky. „A přísahej mi věrnost!“

Rozhovor byl přerušen podezřelým šumem. Všichni se otočili. Z bočního tunelu vycházely další ozbrojené postavy. Tři, pět, deset... Bylo to první střetnutí. Dan zatím ušel asi kilometr, aniž koho potkal, a teď byl najednou obklopen ze tří stran. Čtvrtá strana byla voda. Zvedl zbraň.

„Kdo se pohne, toho zastřelím!“

Nikdo nerozuměl. A také snad nikdo ještě neviděl laserovou pistoli. Pomalu, hrozivě se přibližovali, v očích tupé odhodlání.

Voda se zavlnila. Dan se spěšně ohlédl, kolik má za sebou místa pro ústup.

V tom okamžiku se na zlomek sekundy vynořilo něco válcovitého, černě lesklého. Kromě Dana to nikdo nezpороzoval, všichni se dívali jen na vetřelce, který měl šaty a kdovíjaké poklady v kapsách. A hlavně boty, o které se za chvíli poperou.

Dan nevěděl, co má dělat. Bude-li střílet, jistě nebudou hned všichni mrtvi a někomu se podaří ho srazit. Nebylo úniku, leda se vrhnout do proudu. Plavat.

Otočil se, rozhodnut. A strnul.

Nestvůrná hadí hlava na něj upírala obrovské oči.

Nebo snad ne na něj, ale na někoho, kdo byl právě blíž, na skupinu po levém boku. A začala se vztyčovat a klesat, černé tělo se vlnilo a vířilo pěnu. Zdálo se, že jeho konec je kdesi daleko, kam nedohlédnou.

Najednou se hlava natáhla k nejbližšímu muži a rozevřela hluboký jícen. Teprve teď si všichni hada všimli, ale hrůzou se nikdo ani nepohnul.

Had snědl hlavu a tělo se zřítilo do kanálu. Mužova zbraň třískla o beton a ten zvuk jako by lidi probudil.

Nikdo se už nestaral o Olsena. Vyrazili s křikem proti nestvůře a začali do ní bodat svými chabými zbraněmi. Před Danovýmá očima se odehrála bitva, jakou by si nikdy nebyl dokázal ani představit. Příšera uchopila další oběť a pomalu ji do sebe soukala. Divoši se však nemínili vzdát. Znovu a znovu ji napadali, ale jejich rány se zdály spíš povzbuzením k dalším lačným útokům.

Dan stál teď opodál, zkamenělý, jako by byl jen náhodným divákem a ten hrozný boj jako by se ho vůbec netýkal. Jeho mozek odmítal přijmout obraz smrtelného zápasu jako skutečnost. Je to scéna z filmového hororu? Fantastická noční můra?

A přece to byla realita a týkala se ho. Až příliš.

Boj se zostřoval. Jednomu muži se podařilo vrazit hadovi čepel do oka. Had třásl hlavou, aby se čepele zbavil, marně. Pak náhle vyklouzl z vody a vrhl se mezi útočníky.

Tůň se mu dostal na dosah i Dan. Pevně sevřel pistoli, zvedl paži a vystřelil. Paprsek proletěl válcovitým tělem, ale zřejmě mu nijak neublížil.

Jen přitáhl hadovu pozornost. Dan byl v okamžiku tím tělem ovinut. Utahovalo se kolem něho.

Ruka se zbraní byla zablokována, ale had byl naštěstí příliš zaměstnán i ostatními než aby ho hned zabil. Výhoda však byla jen zdánlivá, neboť tlak sílil. Jak dlouho to může trvat, než Dana rozmáčkne?

Přestože byl na mnoha místech zraněn, had neochaboval. Ovinul dalšího muže. Ten klesl k zemi a had ho pustil.

V té chvíli Olsen pochopil, jak se může zachránit. Uvolnil svaly a bezvládně poklesl v hadově sevření. To však pokračovalo; Dan cítil, že mu co nevidět začnou prskat kosti, a jeho plícím už chyběl vzduch. Chtělo se mu pohnout, bránit se, ale dokázal tomu odolat. Věděl, že nemá jinou možnost proti té hrozně síle. Začínal vidět rudé kruhy, začínal se dusit, nikdy dřív se necítil tak blízko smrti. Nevydržím, myslil si.

A v témž okamžiku byl zachráněn. Had uvolnil sevření a už si ho nevšímal.

Dan upadl a bolestivě se uhodil, ale to bylo dobře. Bolest mu nedovolila omdlít. Pomalu a s velkou námahou se posouval ke stěně, dokud se jí nedotkl. Snažil se dýchat zhluboka, ale bolest mu v tom bránila. Dýchal tedy jen povrchně a děkoval Bohu, že se do stok vhání kyslík, aby se zpomalilo hnití. Zůstal pak nehybným divákem boje až do jeho konce.

Na bitevním poli nikdo nejevil známky života a Dan pokládal drama za skončené, ale mýlil se.

Příšera obhlédla spoušť a s neuvěřitelnou žravostí začala hltat mrtvoly, systematicky, jednu po druhé, a brzy bylo zřejmé, že nevynechá nikoho. Ani Dana.

Had byl už blízko, avšak Dan neměl sílu zvednout se znovu bojovat. Pistole ležela pár metrů od něho, takže snad, snad... Pravou nohu měl nehybnou, levou se však mohl posouvat. Plazil se sykáje bolestí.

Obluda na chvíli ustala v hltání, jako by ji ten pohyb zaskočil. Mezitím Danova ruka dosáhla ke zbraní, sevřela ji mezi koleny a nastavila na maximum. Zvíře k němu obrátilo tlamu plnou tenkých zubů...

Do tlamy vletěl mohutný paprsek a z hadovy hlavy zbyl jen žhavý popel. Dlouhé tělo sebou škublo a sesunulo se do kalného proudu.

Po krátkém odpočinku se Dan pokusil vstát. Musel. Protože čím déle zůstane ve stoce, tím pravděpodobněji podlehne v boji s kloví-čím.

Jako na potvrzení jeho obav se ozvalo cupitaní a rychle se blížilo. Z nedaleké štoly se pak vynořilo něco jako myší čumák a nato se vydrápala ven celá... myš? Nejspíš myš, ale velká jako pes. Hlaskě nasála vzduch, čenichala. Otočila se k Olsenovi a ten střelil. Chybil.

Nesmí tu zůstat, kolem je samá krev, která přitahuje... Myš zacouvala do štoly, ale na jak dlouho?

Konečně vstal a vykročil, opíraje se o stěnu. Celé tělo ho bolelo, ale zaťal zuby a pokračoval. Pravá noha postupně získávala jistou pohyblivost, přesto mohl jít jen pomalu.

Cupitání. Ohlédl se, obří myš ho doháněla. Vystřelil. Rozpůlil ji ohnivým paprskem. Stále se ohlížel, podobných tvorů je tu jistě plno.

Další myš. A ještě jedna. Obě zabil laserem, jenže... pistole není věčná, vystačí na všechny ty zrůdy?

Zmocňovala se ho stále silnější únava, stále větší slabost a s únavou a slabostí i beznaděj. Bude vůbec možné vyjít ze stoky?

Jistě! Snažil se sám sebe povzbudit. I stoky je občas třeba kontrolovat, čistit, opravovat. Někde musí být východ, musí!

S úlekem zpozoroval, že se tunel začíná úžít. Měl jsem se přece jen vydat po proudu? Před čističkou jsou možná dveře...

A myši přibývalo. Teď byly menší, a tak se raději moc neohlížel. Střílet, to by znamenalo se zastavit. A pak?

A pak? Pak spatřil něco, co mu připadalo jako zázrak. Starý žebřík, jakého používají námořníci. Byl spuštěn z oblého stropu, z místa, kde se rýsoval kruh poklopu. Málem vykřikl radostí. Položil nohu na první příčku. Zlomila se, byla úplně zrezivělá. S pistolí v zubech se zkusil zachytit co nejvýš a zjistil, že tam to snad rez dosud nerozežrala. Vytáhl se s námahou k vyšším příčkám, spodní se lámaly, sotva se jich dotkl. Horní držely. Pomalu šplhal nahoru, pod sebou smečku myší, které se stavěly na zadní a pokoušely se šplhat za ním. Zahnal je několika výstřely.

Víko bylo na dosah. Snažil se jím otočit, ale nepohnulo se ani o milimetr. Představa, že je zazděné, ho málem vrhla dolů mezi myši. Pak si pozorně prohlédl okraje. Rez. Teď nemohl ani nahoru ani dolů a zvolna se začal propadat do zoufalství, když najednou dostal spásný nápad.

O něco sestoupil a vystřelil proti poklopu. Ten se z jedné strany nadzdvihl a škvírou bylo vidět rozsvícenou lampičku. Zdálo se mu, že je to slunce.

Ocitl se ve sklepe starého domu, zřejmě přestavěného v hotel. Za dveřmi sklepa slyšel zvuky stolování...

Když je otevřel a vstoupil do jídelny, všechny zraky se na něj zděšeně upřely. Měl roztrhané šaty, tělo poseté drobnými ranami a v ruce pistoli. Prošel mezi stoly a konečně byl na ulici.

Byla noc. Vrátil se tedy dovnitř. Dalo mu dost práce přesvědčit hoteliéra, že není lupič, ale major Olsen, ale nakonec dostal klíč od pokoje.

Rychle shodil, co zbylo z jeho šatů a vešel do koupelny. Pustil si dezinfekční sprchu, která spolu se špínou odplavila i zaschlou krev a ošetřila mu zranění. Postříkal je obvazovým sprejem. Pak padl na postel.

Spal dvanáct hodin.

Probudil ho zvonek videofonu. Ihned si uvědomil, že požádal hotelovou službu o přepnutí svého domácího čísla do hotelového pokoje, a stiskl spínač hovoru.

„Co je s vámi? Jak to, že ještě spíte?“ Pozoroval ho zachmuřený Fujimo.

„Měl jsem dost vyčerpávající noc.“

„Vidím. Když pracujete, měl byste se vyhnout flámům.“

Dan stiskl rty. Zřejmě nějaká další nepříjemnost; nikdy neviděl velkého magnáta tak nevrlého. „Něco není v pořádku?“ zeptal se.

„Před chvílí jsem dostal anonymní dopis. Autor vyhrožuje, že mě zabije.“

„Máte představu, kdo ho mohl poslat?“

„Co myslíte? Přišel z Marsu.“

„Fao?“

„Kdo jiný? Zavolejte ho. Smluvte si s ním schůzku.“

„Už se stalo.“

„Tak na co čekáte? Proč jste ještě neodletěl?“

Dan okamžik přemýšlel. „Hned tam skočím,“ řekl pak. „Jen bych rád ještě před odletem pozdravil pár přátel.“

Výraz 'skočit na Mars' poskytoval přesnou představu cesty. Jen těch skoků bylo víc. Za letu kosmickým dostavníkem několikrát Dana napadlo, že by bylo nejlepší vyhodit pilota a usednout na jeho místo. Musel to být začátečník. Nebo zkrátka kašlal na pasažéry.

Přes nepříjemné pocity v žaludku při všech těch skocích a otřesech se Olsenovi občas dařilo trochu přemýšlet o situaci. Před odletem chtěl ještě uzavřít kapitolu s Mansim, ale v bytě, kde se konala slavnost, nenašel nikoho. Ani v přístavku starého kostela. Jistě, najít ty dva nebylo snadné. Ale nikoliv nemožné. V kapse mačkal kupon z lahůdkářství, který sebral ze svátečního stolu. Jistě budou mít jméno a adresu kupujícího, to jest hostitelky...

Ale teď bylo třeba myslet na jiný problém. Nezdálo se pravděpodobné, že doktor Julius Fao je dobrá stopa, ale detektiv si nemůže dovolit něco opominout. Fao byl na listině propuštěných; pravý důvod jeho odchodu z podniku nebyl znám, ale fáma říkala, že mezi ním a Fujimem byly hluboké neshody o využití jistého výrobku. Fujimo měl zřejmě poslední slovo podepřené jednapadesáti procenty akcií, a Fao byl nucen přijmout špatně placené místo v pozemské laboratoři na Marsu. Když opouštěl Metal, přísahal prý, že se Fujimovi pomstí. A nejen jemu, nýbrž všem, kteří stáli na jeho straně. Byl tedy ideálním podezřelým, ale Dan téhle stopě nepřikládal velkou váhu. Přesto ho nemohl vynechat.

Konečně přistáli. Samozřejmě s přískoky. Pilot s úsměvem zdravil pobledlé cestující, kteří nejistě vystupovali. Olsen na něj nevrle zahučel. Pilota se to dotklo.

Ve velké hale kosmodromu nebylo moc lidí. Několik zaměstnanců chodilo unuděně sem a tam, aby si ukrátili čas do konce směny. Dan předložil své dokumenty a prošel celnicí. Neměl chuť zbytečně se zdržovat na tomhle ponurém místě. Šel rovnou za doktorem. Jakási dívka mu ukázala, kudy k laboratořím, našel ho okamžitě.

V laboratořích to vypadalo jako na univerzitě čtvrtého řádu bez schopných profesorů. Všude prach, nepořádek, bez ladu a skladu nakupeny zkumavky a přístroje, kusy kamenů... Už při prvním kroku cítil, jak mu něco křupe pod botou. Znepokojeně se podíval na podlahu. Byl to písek.

„Teď můžete oprávněně tvrdit, že jste se dotkl půdy Marsu,“ uvítal ho chemik. Nebyl příliš starý, vypadal spíš jako sešlý mladík, rozčuchané vlasy, jiskrné oči, ironický úsměv. „Vy jste určitě ten major Olsen!“

„A vy doktor Fao, předpokládám, potomek slavného výzkumníka staré éry.“

Fao se uchichtl. „Jápak se daří našemu drahému Fujimovi?“

„Nepříliš dobře. Jeho společnost má problémy.“

„Jeho společnost? Nu ovšem, pravdu vám říci nemohl. V každém případě vám ukážu něco, co vás bude zajímat a hodně vám toho objasní.“ Odložil zkumavku a důkladně si myl ruce v dezinfekčním roztoku. „Doufám, že se trochu vyznáte v kosmických kombinézách.“

„Dá se říct, že jsem se v kosmické kombinéze narodil.“

„Výborně! Měl jste někdy na sobě SRT 33?“

„Cože? Netvrdte mi, že ještě užíváte tenhle antikvární typ!“

„Jistě. Nic jiného nemáme. Nezapomínejte, že tohle je státní laboratoř. I když ten termín není docela přesný, už sem pronikají soukromé zájmy. Ale neodpověděl jste mi.“

„Ale ovšem, nosíval jsem i tenhle typ, před mnoha lety. Při výcviku. Snadno bych si na něj zase zvykl.“

„To jsem rád.“ Fao se tím zdál nepochopitelně nadšen.

„Okamžik,“ zadržel ho Olsen, když vycházeli z laboratoře. „Mohu se zeptat, kam mě chcete zavést?“

Chemik se prudce otočil, v očích něco jako výsměch. „Vy jste přivezl z Cerery létající laboratoř zpátky na Zemi. Ale pilota jste nenašel. Je to tak?“

Dan sebou trhl, Roboderova smrt byla přece udržována v absolutní tajnosti. Pak si uvědomil, že se oficiálně mluvilo o jeho zmizení... Uklidnil se.

„Ano, je to tak,“ potvrdil.

„Dobře,“ řekl Fao. „Zapomeneme na chvíli, že je Carlos mrtev.“

Usedli do terénního vozítka pro průzkumníky. Staré kombinézy měly rádiové zařízení krátkého dosahu, muži tedy spolu mohli mluvit.

„Proč si myslíte, že Carlos zemřel?“ zeptal se Dan.

„To brzy pochopíte. Na úvod vám teď povím jednu malou informaci.“ Nastartoval.

„Před mnoha lety jsme s Fujimem objevili na Měsíci zvláštní meteorit. Měl nečekaně chemické a fyzické zvláštnosti, které jsou základem takzvaného 'inteligentního magnetismu'. Využití toho objevu se jevilo mnohostranné a dalekosáhlé. Později jsme našli pár metrů pod povrchem Měsíce takových meteoritů celé kupy. Tehdy jsme byli řadoví chemici, ale ten objev z nás mohl udělat boháče.“

Fao řídil obratně a udržoval mírnou, rovnoměrnou rychlost, takže nárazy byly velmi tlumené.

„Nikomu jsme o tom neřekli a založili jsme Metal. Ano, rozuměl jste dobře. Založili jsme ho spolu. Fujimo prodal dům zděděný po otci, ale já jsem mohl přispět jen skromnými úsporami. Tak většina akcií zůstala v jeho rukou. Společnost se rozrůstala, Fujimo byl jejím pánem. Donutil mě postoupit mu svůj podíl a zmizet.“

Vozítko se kodrcalo křivolakou necestou mezi obrovskými narudlými balvany a několikrát museli sjet do kanálů. Olsen se začínal znepokojoval, i když se na pohled neměl čeho bát.

„A příčina sporu?“ zeptal se.

„Hlouposti. Vlastně ne docela. On chtěl zesateronásobit příjmy, a já... Zkrátka, šlo o otázku svědomí. Víte, ty kameny obsahovaly také hibernovanou mikroskopickou vegetaci, z níž se dala vyrobit jedna z nejtvrdějších drog, co jich kdy existovalo. Ale myslím, že vy byste byl spíš při Fujimovi.“

Zabrzdl. „Jsme na místě.“

Stáli na okraji širokého kamenitého kanálu. „Pojďte za mnou.“

Ne bez rozpaků Olsen slezl z vozítka a zastavil se nad srázem. Do kolmé stěny pod ním byly vytesány nepravidelné schody. Chemik po nich začal sestupovat.

„Tohle místo jsem objevil asi před rokem. Schody jsem vydlabal sám, laboratorní vrtačkou. Tehdy jsem nevěděl, k čemu mi budou dobré, ale jak vidíte, ukázaly se být velmi užitečnými. Mimo mě jste jediný člověk, který po nich sestoupí... živý.“

„Co tím chcete říct?“ Dan byl ve střehu. Cítil, že se tomuhle muži nedá příliš důvěřovat.

Fao neodpověděl. Mlčky sestupovali. Schody skončily na plošině u malé jeskyně, téměř u dna kanálu. Fao ukázal do temného otvoru.

„Řekl jsem vám, že je Robodero mrtev, a vy jste se divil mé jistotě.“

Dan jen kývl, stále napjatější.

„Tak se podívejte.“

U otvoru ležela elektrická svítilna. Fao ji zvedl a posvítil dovnitř.

Uvítal je Carlosův smrtelný škleb. Jeho tělo vecpané do plastického pytle neslo známky postupujícího rozkladu.

Dan strnul. „Co to znamená? Jak... Jak je to možné?!?“ Zmaten a poplašen, obrátil se k Faovi. Nevšiml si jeho komického úsměvu, protože všechna jeho pozornost se soustředila na pistoli, jíž na něho chemik mířil.

„Věřte mi, majore, nic proti vám nemám. Ale vaše jednání může pomoci Fujimovi, aby se dostal z nesnází, a to já nechci. Podařilo se vám dokonale utajit Carlosovu smrt. Jenže já jsem leccos pochopil. A ukradl jsem jeho tělo. Zítra 'náhodou' objevím vaši i Carlosovu mrtvolu a oznámím to policii. Přijdou novináři a fotografové. Brzy každý 'pochopí', že jste zavraždil Robodera, nejspíš ze závisti. Nebo proto, abyste získal jeho místo v Metalu, výborně placené místo.

Mohl bych vás zastřelit. Ale nějakého šťouru policajta napadne pátrat po vašem vrahovi... Mnohem logičtější by bylo, kdybyste tu měl incident a pak by vám nestačil kyslík. Před vaší návštěvou jsem v jeskyni nechal příruční kyslíkovou bombu. Vadnou. Vydrží vám něco přes hodinu. Pokud si pamatujete cestu, pěšky to trvá tři hodiny. Takže se už neuvidíme.“

„Nepokládejte mě za hlupáka,“ lhal Olsen co nejpřesvědčivěji. „Je tu někdo, kdo ví, že jsem jel s vámi.“

„A kdo? Sledoval jsem vás od okamžiku, kdy jste vystoupil z lodi, až do chvíle, kdy jste vešel do mé pracovny. Mluvil jste jen s Christinou, která vám ukázala, kde mě najdete. Musíte uznat, že to byl velmi kusý rozhovor. Vaše smrt bude pro Fujima ranou z milosti. A já budu konečně moci uskutečnit svůj životní sen.“ Pomalu začal ustupovat. Dan věděl, že díky malé přitažlivosti planety by ho dostihl jediným skokem, a chystal se to udělat. Avšak nápor vzduchu z pneumatické pistole ho odhodil zpět. Na okamžik ho oslepil ostrý světelný kužel, a když znovu prohlédl, Fao byl pryč. Zaslechl jen rachocení vozítka, které se vzdalovalo.

Tentokrát to bylo opravdu špatné. Dan proklel den, kdy na sebe vzal tenhle pátrací úkol. Nebylo to přece jeho řemeslo, on byl pilot. Přivezl nazpět Fujimovu loď, a to mohlo stačit. Teď by užíval vydělaných peněz...

Vyšel z jeskyně. Kombinéza nebyla vybavena rádiem většího dosahu než pár metrů. Teď bylo jasné, proč pro něj Fao vybral zrovna tenhle starý model.

Rychle se stmívalo. Za chvíli ani neuvidí, kam může šlápnout. Tentokrát Dan marně přemýšlel, žádnou možnost neviděl, jak vyvážnout. Pokusit se o cestu zpět? Ne, to nemělo smysl. Začal se opět propadat do zoufalství.

Vtom zahlédl stín na nedalekém dnu vyschlého kanálu. Snášelo se k němu něco jako obrovský pavouk.

„Myslím, že byste nám měl něco vysvětlit.“

Olsen se dosud nevzpamatoval z překvapení. Jako by dosud nevěřil, že je zachráněn.

Poddůstojník hraniční hlídky pokračoval: „Shrňme fakta: Záhadný videofonát, obraz vypnutý, hlas evidentně změněný. Neznámá osoba sdělí, že někdo na povrchu Marsu nutně potřebuje pomoc, a uvede koordináty 44° 30' SV a 27° 27' 03 JJZ. Nebrali jsme to vážně a nechali jsme uplynout trochu času. Ale pak nám svědomí nedalo a vyjeli jsme. A vy jste tady, uprostřed pouště, bez dopravního prostředku, se zásobou kyslíku na necelou hodinu. Odsouzen k smrti. A teď chci vědět, kdo jste, co tu děláte a jak jste se sem dostal.“

Olsen předložil průkaz důstojníka Hvězdného sboru a ve zkratce sdělil, co se stalo, nezmínil se však o mrtvole v jeskyni.

Seržant se zatvářil pochybovačně. „Je-li pravda, co tvrdíte, musel jste opustit kopuli asi ve tři čtvrti na tři.“

„Co nehraje?“

„Ten záhadný videofonát přišel přesně ve dvě. Dřív, než jste vyšel. Dokonce dřív, než jste dorazil na Mars.“

Chvíli bylo ticho.

„V každém případě,“ promluvil znovu seržant, „obžaloba doktora Faa je závažná. Musíme ho vyslechnout. Bobe,“ obrátil se na agenta, „zavolej ho, ať sem ihned přijede. Pak zavolej Zemi a ověř majorovu výpověď u doktora Fujima.“ S omluvou pohlédl na Olsena. „Odpusťte, ale takový je předpis. V případě pokusu o vraždu musíme ověřovat všechno. Ovšem... Faův motiv mi uniká. Vy si to umíte vysvětlit?“

Olsen zavrtěl hlavou. „Ne, bohužel. Myslím však, že bude užitečné požádat vedení Hvězdného sboru o všechny informace o mé osobě.“

Agent kývl a vstoupil do vozu hraniční hlídky.

„Zatím si, majore, vzpomeňte,“ ozval se opět seržant, „kdo mohl vědět o vaší cestě s doktorem Faem.“

„Nejspíš nikdo. Ani Fujimo nevěděl víc, než že mám s Faem *c/*iiA7lni TWn-í ? ovčř»m tn 7ť» sH?ní vám nřšlo dřív. než isme*¹

Agent se vrátil. „Doktor Fao není dosud v kopuli. Nechal jsem mu vzkaz.“

„Dobře. A ověření ze Země?“

„Nemám. Nikdo mi nedokázal říct, kde je doktor Fujimo. Zdá se, že zmizel.“

Olsenonovi se podařilo chytit loď na poslední chvíli. Touž loď s týmž pilotem. S týmiž skoky a otřesy.

¹ ???????????????

Na Marsu už neměl co dělat. Fao o sobě nedal vědět. Čekali na něho se seržantem, dokud nebyl čas běžet na kosmodrom. Alespoň že ta záležitost s Fujimem se vysvětlila. Fujimova dcera potvrdila Olsenův úkol na Marsu a zaručila se za něho. A prosila, aby se hned vrátil, protože v Metalu je zmatek.

Dan měl hlad. Ani si nepamatoval, kdy naposled něco snědl. Ale snad prázdný žaludek vyburcoval jeho myšlení... Náhle dostal nápad. Absurdní? Nejspíš ne. Jediným opěrným bodem pro další pátrání je konkurenční společnost, která chce získat Fujimovy akcie. Jestliže se tahle hypotéza potvrdí, všechny kamínky mozaiky zapadnou na svá místa, i když se tím nevyřeší všechny problémy. Jak je to s těmi dvěma z Říma? A s doktorem Faem?

Vzdychl. Zatím nemůže dělat nic. Rozmotat tenhle případ, to se mu může podařit jedině na Zemi.

Fujimova dcera Ninfea byla téměř přesným opakem svého otce. Drobná, ale urostlá míšenka s velikýma šikmýma očima, s nosíkem nahoru a malými ústy. Jemná tvář v kontrastu s kovově černými, tuhými vlasy.

„Už nevím, co mám dělat,“ uvítala Olsena. „Prosím, pomozte mi.“ Hlas jí selhával. „Celé dny zvoní telefon, pořád volají ti, co chtějí naše akcie. Můj otec se nedal střežit, vůbec ho nenapadlo, že by ho mohli unést.“

Šel na schůzi burzy. Řekl mi jen, že z laboratorní lodi se ztratilo něco velmi důležitého a že pak půjde na kosmodrom, a až se vrátíte, máte tam jít za ním. Pak volali z burzy a ptali se, proč nepřišel, že ho nutně potřebují... Dala jsem ho hledat, ale všechno je marné.“

Ovšem, myslil si Dan. Z lodi zmizela mrtvola.

„Co budeme dělat?“ ptala se dívka.

„Uvidíme, mám jistý nápad, jen si potřebuji něco ověřit. Dám vám vědět.“ Bylo jen jedno místo, kde si mohl svou hypotézu ověřit, a v noci se na to místo vydal.

Ke skladišti se z opatrnosti neodvážil jít za dne, věděl, že jeho ověřovací akce je vlastně nezákonná. Nezakonnost ho však tentokrát nezneklidňovala. Byla tu jistá pochybnost, není-li i tenhle úsek pátrání v podstatě pastí. Dvakrát už se do pasti dostal, teď se to nesmí opakovat.

Ostnatý drát zdolal snadno. Jiskřil elektřinou, ale Danovi se podařilo vytvořit 'můstek' a drát přestříhnout. Měl s sebou uspávací pistoli, pro případ, že by narazil na strážce, ale nikdo tu nebyl. K budově se přiblížil z neosvětlené strany, i tady by měl být vchod. Našel postranní železné dveře a brzy zjistil, že zámek není opatřen alarmem.

Nedivil se. V tomhle průmyslovém odvětví bylo máloco k střežení. Kosmický materiál se posílal přímo ke zpracování a skladiště sloužila jen k třídění skartovaného materiálu určeného k recyklaci.

Laserová pistole snadno roztavila zámek a dveře se otevřely. Hned za nimi čekalo první překvapení: Kromě prostoru pro kanceláře byla celá stavba prázdná. Ani kousek něčeho ke skartaci a to kvapné práce, která nakonec nemohla být dokončena. Kamufláž? Otvíral jedny dveře za druhými, stále týž obraz. Pak najednou...

Elegantní počítač s veškerým příslušenstvím vedle velikého 'předsednického' psacího stolu. Olsen vstoupil po špičkách dávaje pozor na případná poplašná zařízení. Nebyla tam.

Zavřel za sebou a vtom se rozsvítila světla. Dan mohl zhasit baterku.

„Dobrý večer, majore.“ Muž seděl v křesle zády k němu. „Už na vás dlouho čekám.“ Otočil se.

Olsen nedokázal potlačit úsměv. Samozřejmě! Jinak to nemohlo jednoduché, ani beztravné. Kdyby to bylo jednoduché, už byste byl jednal.“

Olsen nedokázal potlačit úsměv. Samozřejmě! Jinak to nemohlo dopadnout. Jakkoliv se to může zdát nesmyslné, jiná možnost prostě neexistovala. Za stolem byl Carlos Robodero. Živ a zdrav.

„Nezdáte se moc překvapen. Ostatně nebylo těžké pochopit, kdo za tím vším je.“

„Nápad s dvojníkem není nový, ale stále působivý.“

„Dvojník? Teď nechápu já. Bude lépe, když vám všechno vysvětlím, stejně o tom nebudete nikoho informovat. Ale proč stojíte? Jen si sedněte. A udělejte si pohodlí.“

Pres jasnou hrozbu v Roboderových slovech se Dan posadil. Neztrácel klid. „Alberto Mansi a doktor Fao pracují pro vás?“

Carlos se rozesmál. „Kdepak! Jste úplně vedle. Vím o vašich nehodách, ale se mnou nemají nic společného. Mansi je zapleten do kontrabandu s venušskými flobby - to jsou ta roztomilá zvířátka chráněná zákonem, ale na Zemi velmi žádaná. Jistě myslel, že ho hledáte pro tohle. Víte, je to kšeft, který nese miliony.

A Fao? To je starý blázen, který k smrti nenávidí Fujima. I když, upřímně řečeno, nechápu, proč vás musel vozit do pouště.“ Otevřel krabici s doutníky a jeden si vzal.

„Kouříte?“ nabídl hostu.

Olsen zavrtěl hlavou. Usilovně, intenzívně, zuřivě přemýšlel.

„Pokud jde o Fujima,“ pokračoval Robodero, „nebojte se o něho. Už je zas v pořádku doma.“

„Proč jste ho unesl?“

Carlos zvedl ze stolu ruku, aby si zapálil, a tím odkryl, co až dosud měl ukryto. Krystal. Jeden z těch, jichž je Ceres plná.

„Koukáte na krystal!“ zasmál se. „Taky vás přitahuje? Celá dnešní situace vznikla z krystalů. Majore! To není obyčejný minerál! Je to víc, mnohem víc. Je to živá věc. A má neobyčejné schopnosti. Zázračné schopnosti!“

Chvilí se s požítkem obíral doutníkem. Pak pokračoval:

„Když jsem na Cereře vystoupil z lodi, hned mě přitáhla jeho krása. A pak to, že tak velké a čisté krystaly se nikdy nevyskytovaly na povrchu, nikde. Vždy jen v hlubokých vrstvách. Hned jsem věděl, že jde o něco výjimečného. A nemýlil jsem se.“

Sotva jsem se krystalu dotkl, slyšel jsem jemnou hudbu, vycházela z něho. Připomněla mi krásný den, který jsem před několika dny strávil doma. Krystal se v mých rukou rozechvěl a já jsem přeskočil prostor a čas a na chvíli jsem byl znovu doma, na zahradě u svého domu. A stačila k tomu jen myšlenka!“

Olsen pochopil; teorie dvojníka může škrtnout „To tedy znamená...“

Robodero se usmíval. „Na Cereře jsou jich spousty a všechny jistě mají stejné vlastnosti. Jen si představte, majore, jakou moc může dát člověku jediný z nich. Představte si, že se můžete vrátit nazpět a opravit chyby, kterých jste se dopustil z neznalosti věcí příštích. Představte si, že tím můžete připravit podmínky, aby nastala taková budoucnost, jakou potřebujete.“

„Ale odkud máte tolik peněz, že můžete koupit Metal? A proč ho vůbec chcete?“

Carlos se zatvářil pobaveně. „Nedošlo vám? A přitom je to tak jednoduché! Víte, kolik je na světě soutěží a loterií? Stačí udělat skok nazpátek a vyplnit pár tiketů... A proč? Metal má výhradní právo těžit na asteroidech, takže všechny krystaly jsou v jeho vlastnictví.“

„A co chcete dělat se všemi těmi krystaly, když stačí jediný, aby splnil všechna vaše přání?“

„Ale to je přece jasné! Když jsem teď získal výhradní práva k těžbě, zničím Ceres se všemi jejími krystaly. Tou jedinečnou schopností budu vládnout jen já sám!“

Olsen se zamračil. „Řekl jste, že to nejsou prosté minerály, že žijí... Byla by to genocida. A pak, zahrávat si s časem, to není ani jednoduché, ani beztrestné. Kdyby to bylo jednoduché, už byste byl jednal.“

„Nerozumím vám.“

„Porozumíte. Teď bych rád věděl, jaké úmysly máte se mnou.“

Carlos odložil doutník a zvedl se s křesla. „Mohl bych vás zabít ihned. Oceňuji váš klid a vaši chladnokrevnost, ale tentokrát...“ Zamířil ke dveřím. „Pojďte se mnou a nepokoušejte se utéct, nebo mě napadnout. Vidíte? Nahoře v hranách chodby i ve všech místnostech jsou optické

defensory. Jistě je znáte. Sebemenší váš nepřátelský pohyb by se rovnal sebevraždě, ty krabice jsou rychlejší než nejrychlejší lidská myšlenka. Někdy si myslím, že opravdu stačí jen pomyslit na nějaký nepřátelský pohyb, aby...“

Olsen nepochyboval, že je to přesně tak, jak to Carlos popisuje. Poslušně ho následoval.

Vešli do podivného sálu. Byl široký asi deset metrů a velmi dlouhý, patrně jako celá budova skladiště. Na jeho vzdáleném konci byla energetická klec a kolem ní na podlaze stály obludné aparatury a další byly rozvěšeny po stěnách a po stropě. Průhledná stěna rozdělovala podané² sál na dva koridory a v každém z nich stála hned u vchodu kabina vyzbrojená malým kanónkem.

„Tak jsme tady,“ řekl Carlos. „Vím o vaší pověsti prvotřídního pilota a musím připustit, že vaše kariéra byla brilantnější než moje. Nemůžete si ani představit, kolikrát jsem se sám sebe ptal, jste-li opravdu schopnější než já. Odedávna toužím po tom, abych s vámi mohl změřit síly. To jediné mi ještě chybělo ke štěstí.“

„Lichtotíte mi, a nevím proč.“ Dan už tušil, co Carlos zamýšlí. Ale chtěl mít jistotu.

„Nelichtotírn. Jsem objektivní a řekl jsem pravdu. Ale k věci. Mám tu dvě přesně stejné kabiny, pro každého z nás jednu. Přístroj na konci sálu bude proti nám vrhat balvany, intenzivní ultrafialové paprsky, silné elektromagnetické vlny. Všechno zkrátka bude takové, jaké je to v horké zóně kosmu. A my to budeme odrážet a vyhýbat se nebezpečí. Připadá vám to jako hra? Ujišťuji vás, že ta hra je smrtelná. Stačí jediná opožděná reakce, a je po vás.“

Na Danův tázavý pohled dodal: „Abychom si rozuměli. Totéž platí pro mě. Nabízím vám souboj, velmi neobvyklý souboj. Živý z něho vyjde ten, kdo bude pohotovější. S kabinou se můžete libovolně pohybovat, jako byste letěl kosmem. A ještě upozornění. Jistě víte, jak jsou tyhle stroje inteligentní. Čím víc se budete pohybovat, tím pro ně bude snazší vás zasáhnout. A čím rychleji budete odrážet útoky, tím rychleji budou následovat další dávky.“

Jak vidíte, nechci vás nechat v nevýhodě. Dávám vám recept, jak se zachránit. Ale musíte být obratnější než já, protože celý systém se nezastaví dřív, než jeden z nás bude zasažen.“

Zamířil k jedné z kabin, ale ještě se otočil: „Poslední připomínka. V tomhle sále nejsou videokamery. Ale nepokoušejte se namířit kanón na mě. Zvítězí ten lepší z nás.“ A s pohihňáváním vstoupil do kabiny.

Kabina byla stejná jako obranný prostor kosmické lodi a měla i týž kanón schopný dezintegrovat cokoli, co by mohlo ohrozit loď. Balvany, vlny, paprsky...

² ???????????

Olsen se pohodlně usadil a vyzkoušel pilotáž. Všechno bylo v pořádku.

První úder, to byl velký kámen, který se znenadání zhmotnil uprostřed dráhy a v letu se zvolna otáčel. Dan ho snadno zasáhl a ještě si stačil všimnout, že stejný kámen letí proti Carlosovi, a i ten je odražen. Ale hned tu byly další, stále rychlejší. Robodero se pochechtával a Dana to znervózňovalo.

Brzy však na to musel přestat myslet. Hnaly se proti němu balvany, různě velké a různě rychlé. Léťaly i kusy ledu a malé plynové komety. Některé se pohybovaly po přímce, jiné měly nepravidelnou dráhu. Ani na okamžik si nemohl odpočinout; pot mu stékal do očí, cítil, jak se kanón zahřívá... Při svých letech se několikrát octl v podobné husté palbě meteoritů a jen taktak vyvážl, ale teď to bylo něco docela jiného.

Konečně chvilka klidu.

Dan s jistým zadostiučiněním shledal, že Carlos je všecek zchvácen námahou a napětím, a to byli teprve na začátku. Automaticky počítal vteřiny odpočinku. Bylo jich jedenáct.

Nastal druhý útok, paprsky a vlny. Některé jen přesyčely a zanikly, jiné jeho zásah proměnil v salvu jisker. Kabinový počítač postupně zpřesňoval zaměřování, ale paprsky se rojily ve stále menších vzdálenostech. Jeden ho málem zasáhl, ale Dan stačil uhnout s celou kabinou. Byla to však výstraha. Ruce už měl mokré potem a začínalo ho znepokojoval lehké mrazení v prstech.

Nesmí tak křečovitě svírat řízení, není přece začátečník vyděšený první zkušeností! Pokračoval a snažil se přitom pomalu uvolňovat všechny svaly. Jako by to byla hra. Hra o život.

Druhá přestávka přišla jako pravá mana z nebes. Ohlédl se po rivalovi a ten odpověděl úsměvem, poněkud násilným. Ale nemyslel na to. Počítal vteřiny.

Opět se rozpoutalo peklo.

Balvany a paprsky, hořící koule a magnetické vlny se k němu řítily ve změti blesků a sykotu. Všechno to přilétalo v nepravidelných drahách a uhýbalo před střelami. Danovy oči nestačily sledovat každý pohyb a bylo stále nesnadnější neminout cíl. Jestli se Carlosovi daří tohle zvládat, je to opravdu výborný pilot. Jak dlouho ještě může vydržet?

Dlouho ne.

Uprostřed běsnění toho miniaturního kosmu uslyšel náhle Dan Roboderův hlas:

„Majore! Začíná to být těžké a riziko je už příliš vysoké.“ Ruce se mu třáslly. „Já vypnu svou polovinu. Vaše se vypne, až budete zasažen. Ale věřte, že je mi líto přijít o vaši milou společnost.“

Danův žaludek se bouřil proti otřesům a nečekaným prudkým posunům.

„Útoky budou stále prudší,“ křičel Carlos do vřavy, „a nakonec se neubráníte. Takže... sbohem, majore.“

Dan začínal vidět záblesky v místech, kde nebyly. Nesměl však riskovat. Střílel na všechno.

Třetí pauza, jedenáct vteřin...

Carlos vyšel z kabiny. Dan vyskočil a vrhl se na něj. Jedna, dvě, tři...

Robodero vykřikl překvapením a zvedl ruce. Krystal cinkl o podlahu.

Čtyři, pět, šest... Jako smyslů zbavený odstrčil Olsena a skočil po krystalu. Pevně ho stiskl. Věděl, že kdyby se ho Olsen zmocnil, byl by to Carlosův konec.

Sedm, osm, devět... Dan chytil Carlosovu paži a druhou rukou i on sevřel krystal. Pochopil, že je to jediná možnost záchrany, krystalu se prostě musí zmocnit.

Deset, jedenáct. Nová vlna útoků.

Nad hlavami jim zasvištěl balvan, zápasili v Danově dráze. Carlos vytřeštil oči. Zachránit se!

Oba teď svírali krystal...

Zmizeli. Ale těsně předtím laserový paprsek zasáhl Carlose do prsou.

Dan Olsen sklouzl na kovovou podlahu. Místnost byla osvětlena, ale chvíli trvalo, než si uvědomil, kde se ocitl. Ano, bylo to jasné. Byl na jediném místě, které mohl Carlos pokládat za bezpečné. V lodi-laboratoři. Na Cereře. V minulosti.

Vstal. Vedle něho leželo tělo čelem k zemi. Obrátil je. Robodero na něj hleděl mrtvýma očima, ve tváři posměšný škleb, ruce přitisknuté k hrudi a v nich potemnělý krystal.

Ano, teď bylo všechno jasné.

Jak mohl najít Roboderova vraha? Byl by musel nejdřív najít sám sebe.

A vlastně dost dlouho sám sebe hledal. Jako had, který si hryže ocas.

Konečně věděl, co má dělat. I jak se odtud dostat.

Zabalil Carlose a zavřel ho do lednice. Oblékl si rezervní kombinézu a vyšel z lodi. Měl naspěch, neboť brzy měl 'někdo' přistát hned vedle ní. Sledoval Carlosovy stopy až ke skále, v jejíž prohlubni ležel krystal. Vzal si ho.

A ještě jednu věc musel zařídit; už věděl, kdo upozornil seržanta na Marsu, že je v poušti a potřebuje pomoc.

Jen si musí vzpomenout na přesný den a hodinu, na přesné souřadnice.

Soustředil se. Vzpomněl si. Ano, 44° 30' SV a 27° 27'03 JJZ. Teď rychle zpět na Zemi a zavolat na Mars. Zachránit se.

Znovu se soustředil, tentokrát na krystal ve svých dlaních. A zmizel. V okamžiku, kdy jeho minulé já zvedlo zrak a zahlédlo mizejícího pilota v kombinéze, svůj vlastní přízrak.